

เทศน์เช้า วันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้เรามาทำบุญนะ บุญกุศลเห็นใหม่ คนเกิดมาด้วยกัน เวลาคนเกิดมาด้วยกัน ตายไปด้วยกัน แต่เกิดมาแล้วได้มนุษย์สมบัติขึ้นมา เราจะรักษาอะไร เราจะแสวงหาอะไร

ถ้าแสวงหาโลก แสวงหาเงิน ก็จะได้เงิน.. แสวงหาความทุกข์ แสวงหาความสุข มันก็จะได้รับความทุกข์ สุข.. แสวงหาธรรมมันพ้นจากสุขและทุกข์นะ

สุขและทุกข์เป็นอย่างไร สุขให้เราคิดไง สุขให้เราพอใจ เราอยากได้แต่ความสุขกัน ที่เราปรารถนา เราอยากวิงหาความสุข แล้วเราจะไม่ได้ความสุขเลย เพราะตัณหา ความทะยานอยากมันไม่เคยพอ

มันจะคิดว่าจะอย่างนั้นจะเป็นสุข.. อย่างนั้นจะเป็นสุข.. มันก็วิ่งแสวงหาไป แต่ถ้ามันหยุดนิ่งนะ มันจะหยุด พอมันหยุดนิ่งมันจะพอได้ ความสุขมันเกิดจากตรงนี้ เราแสวงหาอะไรจะได้สิ่งนั้น ฉะนั้นถ้าเราแสวงหาเห็นใหม่ แสวงหาธรรม! แสวงหาธรรม ใครจะเป็นผู้ชี้นำล่ะ

เราถึงว่า หลวงตาท่านพูดเห็นใหม่ ท่านพยายามช่วยเหลือโลก เหมือนว่าล้านนะ เป็นหมื่นๆ ล้าน ทองคำ ๑๑ ตัน ๑๐,๐๐๐ กว่ากิโล เงินอีกไม่รู้กี่หมื่นล้าน ท่านบอกว่าอันนี้เป็นเรื่องโลก แต่เรื่องธรรมะของท่านสำคัญกว่า เรื่องธรรมะของท่าน เราไปคิดเปลี่ยนแปลงความคิดของคนใจ

ธรรมะนะมันสะเทือนใจมาก เราคิดของเราอย่างนี้ เราคิดว่าเราถูก แต่พอกาลเวลาผ่านไป ความคิดเราไม่ถูกแล้ว ถ้าความคิดเราไม่ถูกเพราะอะไร เพราะกาลเวลามันเป็นสิ่งเป็นไปโดยวิสัย เป็นไปโดยวิฤทธิภาวะของจิต

แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์นะ ท่านจะคอยชี้แนะเรา หนึ่งไม่ต้องเสียเวลาเลย เราไม่ต้องไปลองผิดลองถูก ไม่ต้องไปทดสอบอย่างนั้นนะ แต่ ! แต่กิเลสเราไม่เชื่อหรือ.. กิเลสเราไม่เชื่อหรือ..

“อัคราหิ อัครโน นาโถ คนเป็นที่พึ่งแห่งตน” นี่สำคัญมากเลย คนเป็นที่พึ่งแห่งตน เพราะคนต้องรู้เองไง ถ้าเราเจ็บ เราปวดเอง เรารู้ว่า เราเจ็บ เราปวดเอง แต่เราไม่รู้สาเหตุของความเจ็บความปวดนั้น เราเจ็บเราปวดเรารู้นะ แต่เราไม่รู้สาเหตุของมันนะ แล้วหามันไม่เจอ

ทุกข์นี้มาจากไหน ความขัดข้องใจนี้มันมาจากไหน มันก็อยู่กลางอกนี่ พยายามแสวงหามัน พยายามจะแก้ไขมันนะ โอ๊ย.. อย่างนั้นจะดี อย่างนี้จะดี แล้วมันจริงดีไหมละ

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้เสียสละ ให้ทำทาน เพราะอะไร เพราะมันเปิดใจ ความที่มันเจ็บ มันปวด มันตระหนี่ มันพยายามจะปกป้องตัวมันเอง แต่ถ้าเราเสียสละมันเปิด.. มันเปิดออกเห็นใหม่

อากาศถ้ามันเปิด มันมีการถ่ายเท ความถ่ายเทลงไป ความเสียสละเป็นวัตถุเห็นใหม่ มันจะยึดของมันไว้ มันยังไม่อยากจะเสียสละ ความไม่อยากเสียสละ มันยึดของมันไว้เห็นใหม่

ถ้ามันเปิดออก.. เปิดออก.. เปิดออก ให้มันไหลเวียน การไหลเวียนเห็นใหม่ ถ้าการไหลเวียนของมันเพื่อโลกนะ การทำบุญกุศลเห็นใหม่ ปฏิภาห ! ผู้ให้ให้ด้วยความบริสุทธิ์ ขณะที่ให้เจตนาให้ ให้แล้วตั้งใจให้ ผู้รับด้วยความบริสุทธิ์ ถ้าความบริสุทธิ์เป็นการเปิดถ่ายเทสิ่งที่ดี แต่การเปิดนี้เป็นเทคนิคของโลกเขาเห็นใหม่ ทำบุญแล้วต้องเป็นอย่างนั้น.. ทำบุญต้องเป็นอย่างนั้น.. เป็นความไปปรารถนาใจ

ทำบุญขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สะอาดบริสุทธิ์ที่สุด คือการทิ้งเหว การโยนทิ้งเหว มันหายไปเลยเห็นใหม่ การทิ้งเหวยิ่งสะอาดบริสุทธิ์ใช้ใหม่ แต่เราทำบุญแล้วนะ ทำไมต้องเป็นอย่างนั้น.. ทำไมต้องเป็นอย่างนั้น เพราะอะไร เพราะการถ่ายเทนี้มันต่อตรง กิเลสมันต่อตรง การเสียสละของคนเราก็ต่ตรง

แต่ต่อเมื่อเราเสียสละโดยเป็นธรรมได้ เราต้องเห็นจริง เราต้องเชื่อมั่นเรานะ คุณิ
เวลาครูบาอาจารย์ของเรานั่งสละตายกัน นั่งทั้งวันทั้งคืน มันเสียสละขนาดไหน มัน
เสียสละแม้แต่ชีวิตนะ เวลาภาวนาไปมันจะมีกิเลส มันจะบอกเลยนะ

..นั่งภาวนาก็ไม่ได้ เดี่ยวเจ็บไข้ได้ป่วยนะ ยิ่งทรมาณตนนะ เดี่ยวมันจะตายนะ ..

ความตาย ! มันเอาคำว่าตายมาหลอกเรานะ เราก็ยอมแพ้มันแล้ว ถ้ามันบอกว่าเรา
จะตายนะ ใครเป็นคนรู้ว่าตาย เวลาเรากำหนดมรณานุสติ กำหนดถึงความตาย ถ้าคน
กำหนดถึงความตายนะ ต้องตาย ! ต้องตาย ! ต้องตาย ! มันเป็น ๒ อย่าง

อย่างหนึ่งถ้าเป็นธรรมนะ มันจะสลดสังเวช.. มันจะสลดสังเวช สิ่งที่เราแสวงหา
กันอยู่นี้ แสวงหามาเพื่อใคร ก็หามาเพื่อวงศ์ตระกูล หามาเพื่อครอบครัว มันก็เป็นสมบัติ
ของวงศ์ตระกูลของเรา แล้วเราได้อะไรขึ้นมา

ถ้าเราตายไป สิ่งนี้มันก็อยู่กับโลกเขาเห็นไหม ถ้ามันเป็นธรรม เวลากำหนดมรณา
นุสติ มันจะสลด มันจะสังเวช เป็นธรรม.. เป็นธรรมสังเวช มันให้หาว่า แล้วสมบัติของ
เราละ แล้วเป็นบุญกุศลของเราละ แล้วสิ่งที่เป็นสมบัติของเราละ

ถ้าจิตสงบ มันรู้จักความสงบ จิตมันสัมผัส ลมพัดมาเรามีความรุ่มเย็นเห็นไหม
จิตมันไม่เคยสัมผัสอะไรเลย มันสัมผัสแต่ความคิด มันสัมผัสแต่สิ่งที่เศร้าหมอง มันก็
ทุกข์ของมันอยู่อย่างนั้น

ถ้ามันสงบ มันสัมผัสสมาธิ มันสัมผัสธรรมารมณ์ มันสัมผัสธรรมขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า มันรู้ของมัน มันสดชื่นของมัน อืม.. สมบัติเราเป็นอย่างนี้ เพราะ
สมบัติอันนี้นะ เราไปพูดให้ใครฟัง ใครก็ไม่รับรู้ไปกับเรา เราไปพูดให้ใครฟัง ใครก็ไม่
รับรู้ไปกับเรา เขาจะติติงเรา มันก็ไม่ไฉนเรื่องของเขา เพราะเป็นความจริงของเรา

สิ่งที่เป็นธรรม ถ้าใจไปสัมผัส เพราะอะไร เพราะการกระทำ มรณานุสติ ถ้ามันเป็น
เป็นธรรม แต่ถ้ามรณานุสติ ถ้าเป็นโลกนะ พุทโธ พุทโธ ขาอ่อนเลย... พอมันจะเป็นจะ
ตายเห็นไหม ธรรมนี้.. การบริกรรม การตั้งสติ อยู่ที่วุฒิกภาวะ บางคนคิดอย่างนี้ดี บางคน
ใช้ประโยชน์อย่างนี้ดี

ถ้าแค่พออาศัย เราจะไม่วิ่งเดินเกินกว่านั้นไป แต่ถ้ามันมีมาโดยบุญกุศล เวลาเราทำธุรกิจการค้ากัน ทำไมบางที่จังหวะโอกาสมันพอดีไปหมดเลย บางที่จังหวะโอกาสเราคิดว่ามันจะพอดี มันไม่พอดี อำนาจวาสนาอยู่ตรงนี้

ถ้าอำนาจวาสนา เราคิดแล้วเราใช้การบริหารจัดการ พอดีกับสังคม ตลาดจะพอดีกันไปหมดเลย บางที่เราคิดฉลาดมาก เราคิดได้ดีมาก เราคิดก่อนสังคม เราทำอะไรไปนะ เราทำไปมันยังไม่ถึงเวลาของเรา อำนาจวาสนามันอยู่ตรงนี้ ความสมดุลความพอดี มันพอดีไปหมดเลย

แต่ถ้ามันไม่พอดีเห็นไหม เราทำของเรา ทำดี ! ทำดีเพื่อดี.. ทำดีเพื่อดี ต้องทำดี ! คนเราต้องทำดี ถ้าบอกว่าปล่อยวาง.. ปล่อยวาง.. แล้วพระมาบิณฑบาตทำไม พระนั่งภาวนาทำไม

คุณหลวงตาสิ เป็นพระอรหันต์ ท่านเดินจงกรมทำไม วิหารธรรมนะ คนที่เป็นพระอรหันต์แล้วนี้ ทำงานเสร็จกิจแล้วนี้ ไม่ควรทำอะไรเลย ควรนอนสบายๆ ทำไมท่านไม่นอนสบายๆ ถ้านอนสบายๆ นะ ลูกก็โอย.. นั่งก็โอย.. ขยับก็โอย.. เพราะร่างกายมันไม่ได้บริหารไง

แต่ถ้าเดินจงกรมนะ อยู่กับวิหารธรรม ลูกก็ได้.. นั่งก็ได้ เพราะอะไร เพราะร่างกายนี้ จิตใจเป็นเจ้านาย มันต้องบริหารร่างกายนี้ แล้วถ้าร่างกายมันเหนื่อยหน่าย มันพิการ หัวใจจะบริหารได้อย่างไร หัวใจมันอยากไปนะ หัวใจมันอยากทำนะ แต่ร่างกายไม่ได้เห็นด้วย

แต่ถ้ามีวิหารธรรม เราเดินจงกรม นั่งสมาธิ ภาวนาเห็นไหม ร่างกายมันบริหารไป มันไม่เจ็บ ไม่ปวด ไม่โอดโอยไ้ คนที่ประพฤติปฏิบัตินะ นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อปัจจัยเครื่องอาศัย เราต้องแสวงหา เราต้องทำ แต่หัวใจเรามีสติ เรามีสมาธิ เรามีปัญญา เราควบคุม มันเป็นความสมดุลใจ เป็นความพอดี เป็นความสมดุลนะ

มนุษย์ก็เป็นอย่างนี้ เราหามาแล้ว แล้วหาทรัพย์จากโลก หาทรัพย์จากภายใน ทรัพย์จากภายนอก ทรัพย์จากภายในนะ.. ทรัพย์จากภายนอกเห็นไหม ตัวเลขในบัญชี เป็นทรัพย์จากภายนอก แก้วแหวนเงินทองทรัพย์เป็นทรัพย์จากภายนอก

ทรัพย์จากภายในคือความอ่อนใจ ! อิ่มใจ ! อุ่นใจ ! ไปไหนรีบวิ่งเอาหาญ เข้า
สังคมไหนก็ได้ มือถ้าไม่มีแผล ยาพิษอะไรก็เข้าไปจัดการไม่ได้ ถ้ามือมีแผลนะ แม้แต่
น้ำเกลือมันก็ไม่กล้าเข้าไปจับแล้ว เพราะมันจะแสบ

ใจของเราก็เหมือนกัน ถ้ามันมีบุญกุศล มือมันไม่มีแผล มันอ่อนใจ มันสุขใจ
สมบัติของโลก สมบัติของธรรม เราเกิดมาเห็นใหม่ ธรรมะสอนอย่างนี้ ถ้าธรรมะสอน
อย่างนี้ เราย้อนกลับมา ธรรมะไม่ได้สอนให้คนดูตาย ธรรมะไม่ได้สอนให้คนคืนรน

พระปฏิบัติเรานี้ะ ฉันทเสร็จแล้วนั่งสมาธิภาวนา ต่างคนต่างแสวงหาเพราะอะไร
ถ้าไม่ทำนะ เป็นดินพอกหางหมู ความคิดมันเหยียบใจเรา นุ่นก็ไม่ดี.. นี้ก็ไม่ดี

ถ้าเข้าทางจงกรม แล้วใช้สติใคร่ครวญมัน อะไรมันไม่ดี อะไรมันดี แสวงหาเห็น
ใหม่ นี่ทรัพย์จากภายนอก ทรัพย์จากภายใน

คนจะหาทรัพย์จากภายในนะ ต้องมีความหมั่นเพียรยิ่งกว่าโลกหลายเท่า โลก
บอกว่า พระไม่ทำอะไรเลย ฉันทแล้วก็อยู่ว่างๆ .. ว่างๆ นั้นละกิเลสมันเหยียบหัวนะ ดิน
พอกหางหมู คือความคิดมันจะใหญ่ขึ้นมา.. ใหญ่ขึ้นมา ให้ที่ว่างๆ ว่างๆ แต่ร่างกาย แต่
หัวใจทุกข์ยากมาก !

แต่ของเราร่างกายหมุนตัวๆ เลย ทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำ แล้วร่างกายก็ไม่ว่าง
หัวใจก็ไม่ว่าง ร่างกายมันว่าง ว่างที่ไหน ว่างเพราะเราคิด แต่พระไม่ได้ว่าง เพราะเวลา
เดินจงกรม เดินกลับไปกลับมาเห็นใหม่ ให้มันออกกำลังกาย ให้มันเดินจงกรมขึ้นมา
แล้วค้นหาจิตของเรา

ไม่ได้ว่างหรอก..ถ้าพระปฏิบัติไม่ได้ว่างเลย ทุกวินาทีหัวใจคิดเหมือนกัน
ความคิด ถ้ามันคิดไม่ดี มันจะเหยียบหัวใจ ต้องคุมมันให้ได้ ถึงไม่ได้ว่าง เพราะความคิด
มันว่างไม่เป็น แต่เราไปมองกันที่ร่างกายว่าว่างใจ

ความคิดคนมันว่างเป็นใหม่ ถ้าคนคิดว่าว่างไม่เป็น แล้วพระนี่จะมาควบคุมมัน
ยิ่งต้องรักษามากกว่าโยมอีก ถึงต้องมีสติ มีมหาสติ มีปัญญา มีมหาปัญญา ควบคุมใจให้
ได้ ถ้าคนรู้จักทรัพย์จากภายใน วิธีการแสวงหาทรัพย์จากภายใน ด้วยการทำสมณะ

วิปัสสนา จะรู้เลยว่าคนที่เดินจงกรม คนที่แสวงหางานมันจะหนักหนาสาหัสสาครรจ์แค่ไหน งานเอาใจของเราไว้ในอำนาจของเราสาหัสสาครรจ์มาก

แต่ ! แต่ก็ต้องทำ เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกันใช่ไหม แล้วจะหาอะไร หาโลกหรือหาธรรม โลกเกิดมานะ เราเกิดมาแล้ว หาอะไรก็ได้อันนั้น หาเรื่องโลกก็ได้โลก หาเรื่องธรรมก็ได้ธรรม มีสติสัมปชัญญะ มีครูบาอาจารย์คอยชี้แนะ แล้วเราจะประสบความสำเร็จ เอวัง